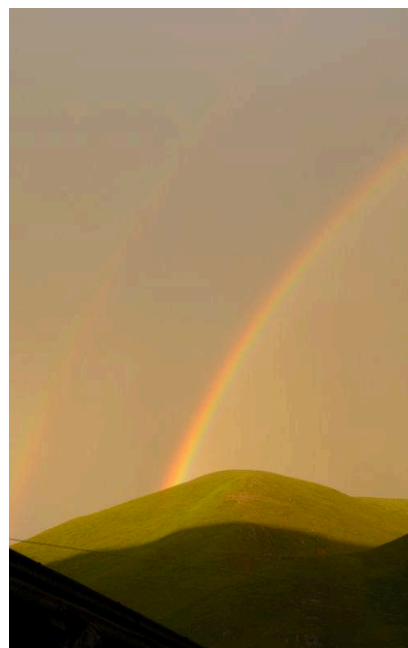

Kerkdiensten oktober - december 2026

- 4 oktober 2026: Kerkdienst 10.30 uur
Voorganger: Jan Berkvens
Muziek: Peter Zandberg
- 11 oktober 2026 Regenboogviering **16.00 uur**
Voorganger: Jan Berkvens en Marjo Kuipers
- 18 oktober 2026: Kerkdienst 10.30 uur
Voorganger: Truus de Boer
Muziek: Peter Zandberg
- 1 november 2026: Gedachtenisdienst 10.30 uur
Voorganger: Jan Berkvens
Muziek: Peter Zandberg
- 15 november 2026: Kerkdienst 10.30 uur
Voorganger: Bart Santema
Muziek: Peter Zandberg
- 29 november 2026: Vijfde Zondag
verzorgd door de Zusterkring met als thema
Inspirerende vrouwen uit de Bijbel.
Muziek: Peter Zandberg
- 6 december 2026: Avondmaal 10.30 uur
Voorganger: Jan Berkvens
Muziek: Edwin Hinfelaar
- 20 december 2026: Kerkdienst 10.30 uur
Voorganger: Yvonne Hiemstra
Muziek: Edwin Hinfelaar
- 24 december 2026: Kerstavond **19.30 uur**
Voorganger: Jan Berkvens
Muziek: ?
- 25 december 2026: Eerste Kerstdag 10.30 uur
Voorganger: Marina Slot
Muziek: Peter Zandberg

Het collecte voor de maand oktober is Join the Project. In november is het collectedoel Leergeld West-Friesland. En in december gaan de opbrengsten van de collecte naar Voedselbank West-Friesland.

Van de predikant

Het nieuwe seizoen is glansrijk van start gegaan. We hebben een mooie openingsviering gehad en alle activiteiten zijn weer begonnen. Zelf ben ik heel blij dat ik weer in uw midden ben. Hoewel mijn studieverlof succesvol was en ik veel leuke en interessante dingen heb kunnen doen, besef ik hoe veel ik de gemeente gemist heb in die tijd.

De theatervoorstelling 'Boven de boomgrens' die ik in september samen met Tonnie Meinhardt en Marja van Heelsum speelde vond ik erg leuk om te doen en u daarmee een inkijkje te geven in wat het studieverlof mij heeft gebracht. Wat een warm bad is onze gemeente toch!

Dat 'warm bad-gevoel' werd ook benoemd door de acteurs en muzikanten die de voorstelling 'As I left my father's house' bij ons speelden. Zij speelden deze indringende voorstelling waarin ze drie verhalen van mensen op de vlucht en op zoek naar hun identiteit tot leven brengen. We hopen dat hierdoor een sterke beweging op gang komt in Hoorn om nieuwkomers een warm welkom te bieden.

Dat bieden van warmte is nog niet zo makkelijk in de samenleving van vandaag. Het hatelijke geschreeuw van een kleine minderheid doet soms geloven dat we onze tolerantie aan het verliezen zijn. De haat die ik kreeg naar aanleiding van mijn deelname als Willeke Walküre aan de Pride in Amsterdam, waar het NH Dagblad over berichtte, was pittig. Maar daartegenover stonden meer dan 2000 hartjes onder het bericht. Dat laat zien dat we met lieve mensen ruimschoots in de meerderheid zijn. Die liefde, warmte, proberen we in ons huis voor iedereen voelbaar te maken. Door onze eigen diensten, maar ook door ook dit jaar weer de Regenboogviering van 11 oktober bij ons in huis te hebben. Daarmee handelen we in de geest van Jezus, wiens gedachtengoed wij graag ten uitvoer brengen door wat we doen en waar we ons over uitspreken. Sommige stromingen in het christendom vinden dat we daar de plank mislaan, omdat we regels zouden overtreden. In mijn overdenking van de startzondag laat ik zien dat Jezus ons juist voorleef hoe we regels uit het verleden in onze eigen tijd kunnen bevragen en zo in zijn Geest kunnen handelen. Ook de komende drie maanden bruist ons huis van de verbindende en verdiepende activiteiten. Ik hoop u daar te ontmoeten!

Ds. Jan Berkvens

Overdenking startzondag: Ruimte maken voor het Grotere

Eindelijk sta ik dan in de Sint-Pieter in Rome. 35 dagen lang heb ik gelopen, door de prachtige Italiaanse natuur. En nu sta ik hier. In het grootste bolwerk van het Christendom en het raakt mij... niet! Natuurlijk, het is indrukwekkend, vol van interessante kunst, maar het doet me niets. Overal om mij heen staan mensen selfies te maken, roept men aanwijzingen naar elkaar over hoe de foto moet worden genomen en dat mensen even moeten wachten totdat het plaatje is geschoten. Het is ontluisterend na al die dagen in de werkelijke tempel van God: De Natuur. Daar op mijn pad was zo veel meer God, zo veel meer connectie, zo veel meer resonantie, dan hier in dat grote heiligdom dat wordt geschonden door de hedendaagse mens. Ik moet hier weg, en wel nu!

Dat 'Ik moet hier weg' had ik een uur eerder ook al ervaren, voor de San Giovanni in Laterano, ook in Rome. Daar staat een groot bronzen kunstwerk van Francesco en zijn directe volgelingen van toen. Aan alle kanten schiet het Romeinse verkeer om mij en dat kunstwerk heen. Het is surreëel, na al die dagen lopen door de natuur van de Apennijnen. Rome is overweldigend. Al die drukte, al dat verkeer, al die grote pleinen in de hete brandende zon. Het is maar goed dat Francesco en de zijnen niet zien wat we op dit punt van de wereld gemaakt hebben. Hij zou ongetwijfeld verheugd zijn als hij zou zien hoe we allerlei ziekten kunnen verhelpen en hoe we ondanks de verharding toch best nog redelijk voor elkaar zorgen. Maar de drukte, de afbreuk van de door hem zo geliefde natuur en de manier waarop we met dieren omgaan... nee, dat zou hem een stuk minder kunnen bekoren.

Het kunstwerk waar ik voor sta is al lange tijd niet schoongemaakt, zoals zoveel in Italië niet wordt onderhouden. Francesco, zelf het hoogste punt van het beeldhouwwerk, zit onder de duivenpoep. Nou hield hij van vogels en de vogels van hem, maar dit heeft iets dat enerzijds lachwekkend is en anderzijds iets heeft van schennis van zijn heiligheid. En dat allemaal op dat drukke verkeerspunt. Het heeft iets blasfemisch. Ik moet er maar snel weg.

Zo anders was het in La Verna...

En in Stroncone...

Francesco met vogels... een sterke verbinding.

Wat je je kunt afvragen is: Komen de vogels naar Francesco toe, of gaan ze van hem weg? Vogels komen en gaan, dat doen ze bij Francesco, dat doen ze ook in de Bijbel.

We kennen ongetwijfeld allemaal het verhaal van de doop van Jezus, waarna de Geest in de vorm van een duif op hem landt. Dat is een prachtige beeldspraak voor het aangeraakt worden door de Geest. Misschien heb je zelf ook wel eens zoiets ervaren, die aanraking die je niet kunt verklaren maar wel hebt gevoeld.

Maak daar maar even ruimte voor nu... heb je zoiets ervaren?

De Duitse socioloog Hartmut Rosa schreef een verhandeling over het niet gemakkelijk ontvankelijk zijn van mensen in onze huidige postmoderne samenleving. We zijn nauwelijks meer ontvankelijk voor dat wat je Het Grotere, God, of de verwondering zou kunnen noemen. We zijn zo druk met onszelf bezig dat we daar nauwelijks meer tijd voor maken. Daarnaast hebben we de wereld zo maakbaar gemaakt, dat verwondering ons nauwelijks meer kan overvallen. En als we er ruimte voor maken, dan vinden we dat de verwondering er meteen 'on demand' moet zijn. Alsof de aanraking door de Geest een product als Netflix of een

bestelling bij Bol.com is. We eisen het op, als we bijvoorbeeld voor veel geld naar het noorden gaan om het Noorderlicht te zien. Wat als het niet komt? Dan zijn we boos, willen we misschien zelfs ons geld terug. Of een herkansing. En als het ons aanraakt, dan zijn we al snel met het verkeerde aspect ervan bezig. Dan willen we haar kunnen vastleggen op foto's en video's, zodat we anderen meteen kunnen laten zien dat we iets bijzonders hebben meegemaakt en gelijk door willen kunnen appen in plaats van het te laten 'zijn' en het te ondergaan.

De duif van de Geest kan fladderen wat ze wil, als wij nauwelijks meer stil staan kan ze niet meer op ons landen. Ik begin die duiven daar op dat beeld op het verkeersplein in Rome wat beter te begrijpen: 'Dan maar boven op een standbeeld, daar kunnen we tenminste even op adem komen', zo iets. De Geest doet zo haar best, maar wij staan nauwelijks meer voor haar open.

Terug naar de Doop van Jezus. De doop maakt Jezus ontvankelijk voor Het Grotere. Het Grotere kun je pas ontmoeten als je je ervoor openstelt. Een enkeling wordt door de Geest overvallen zonder zichzelf open te stellen, maar dat even terzijde. Rosa noemt de Geest overigens 'resonantie' en laat in het midden waarmee er dan resonantie optreedt. Dat is best verhelderend, want dat hoeft dus niet per se God te zijn: Iedereen kan resonantie ervaren. In onze traditie noemen we dat God, De Eeuwige of Het Grotere. Maar je hebt dus de vrijheid om het anders te benoemen – of misschien helemaal niet te benoemen.

Tot nu toe gaat het alleen over vogels die naar je toe vliegen. Ze kunnen natuurlijk ook van je wegvliegen. Dat is wat er in het verhaal van de raaf en de duif rond de Ark gebeurt: Ze vliegen weg. Een beweging naar buiten toe. Die duif vliegt in totaal drie keer weg: de eerste keer komt ze terug omdat er nergens een plek is om te landen. De tweede keer komt ze terug met een takje: er is hoop. De laatste keer komt de duif niet terug en daardoor komt Noach in beweging, gaat hij wat doen.

Ook wij kunnen in beweging komen als we resonantie of verwondering hebben ervaren. Niet altijd. Soms 'is' het alleen. Dat is ook helemaal goed. Soms brengt het innerlijk iets teweeg. En soms maken we een beweging naar buiten toe. Dan leidt de resonantie of verwondering tot iets wat we in de wereld te doen hebben.

Laten we eens kijken naar het fresco van Francesco met de vogels in La Verna.

Er is nóg iets wat interessant is aan de verhalen met de vogels: de vogels staan steeds in dienst van de mens. Laten we het eens vanuit het perspectief van de vogels bekijken. Per definitie kunnen zij verder kijken dan de mens, op het moment dat zij hoog in een boom zitten of door de lucht vliegen. Komen zij iets halen of juist iets brengen, of misschien alle twee? In het geval van Francesco komen ze luisteren en buigen ze uiteindelijk hun kopjes in dankbaarheid voor God. Zij zouden in de legende weleens kunnen staan voor de mens, die in dankbaarheid het hoofd buigt voor God. De veelzijdigheid aan vogels in het fresco in La Verna laat zien dat iedereen ontvankelijk kan zijn voor resonantie, voor verwondering en voor dankbaarheid. Niet één soort vogel, maar allerlei vogels. Van diverse pluimage, zeg maar.

In het geval van Noach komen de kraai en de duif eerst weer schuilen: ze kunnen nog nergens terecht. In het geval van de tweede terugkeer van de duif brengt de duif hoop en inzicht. Dat doet de duif ook in het verhaal van de doop van Jezus: de duif brengt hoop en

inzicht voor hen die ontvankelijk zijn. Maar de vogels vliegen ook steeds weer weg. Er moet gewerkt en gedaan worden. Net als wij, als we hoop en inzicht hebben gekregen, dan kunnen we gesterkt en met frisse moed weer verder.

Bij het beeld van Francesco en de vogel, voor het klooster van Stroncone word ik geraakt door de eenvoud en de vogel op de rechterhand van Francesco. Is hij net geland, schuilt hij bij Francesco, of staat hij op het punt om weer weg te vliegen? Hoewel het beeld verstild is, lijkt het beweging in zich te hebben: er staat iets te gebeuren. Het is verre van statisch. Voor mij betekende het beeld: je mag weer verder op je pad, met alles wat je toevalt en alles wat zijn of haar weg naar mij probeert vinden. Je hebt hier vannacht geschuild, nu mag je weer verder. Verder om resonantie te ervaren, je te laten verwonderen, jezelf tegen te komen en te ontdekken. Vlieg uit! Ga op pad!

Er beweegt van alles naar ons toe, maar de beweging in jezelf en naar buiten toe is waar het vervolgens iets doet.

In onze wereld is het soms zoeken naar hoe je ruimte kunt maken voor Het Grotere, voor God. Het is maar zelden dat God door onze dagelijkse gekte heen weet te breken. Het zou helpen als wij ons ontworstelen aan de hectiek om ons heen en in onszelf om ons ontvankelijk te maken. Of ze dan komt en niet nog ergens gefrustreerd zit bij te komen op

een beeld ergens in Rome, is aan haar. Er zijn geen garanties. Ze laat zich niet dwingen. Maar als we haar de ruimte geven om op ons te landen, ons te ontmoeten, kan het ten minste gebeuren. Hoe? Door te lopen en te lopen en te lopen. Zoals ik heb gedaan en velen vandaag en morgen en overmorgen doen. Maar ook door te zitten en niet per se wat te hoeven. Wees stil. Laat muziek écht tot je doordringen en zit haar niet te blokkeren door op je telefoon bezig te zijn of een boodschappenbriefje te maken. Lees gedichten die ertoe doen en lees ze nog eens en nog eens, tot ze werkelijk met je resoneren. Geef de verwondering de ruimte en zet jezelf niet steeds voorop door een selfie te maken. In de Sint-Pieter of waar dan ook. Maar vooral: aanvaard dat het er is. Vraag het je niet af, laat het zijn. Laat het je aanraken.

Amen

Filmclub Cinema Oostereiland: The cycle of love

Op woensdagochtend 7 oktober kijken we de Indiase film The cycle of love.

Een liefdesverhaal zo onwaarschijnlijk romantisch en ontroerend, dat het nog steeds op Zweedse basisscholen wordt verteld. In 1975 wordt de jonge Indiër PK verliefd op de Zweedse Lotta. Wanneer zij terugkeert naar huis, stapt hij op een tweedehands fiets, met nauwelijks geld op zak, voor een reis van meer dan 10.000 kilometer om haar terug te vinden. Wat volgt is een adembenemende tocht: dwars door onbekende landen, over bergpassen en door eindeloze landschappen, voortdurend afhankelijk van de hulp van mensen die hij onderweg ontmoet.

PK is een dalit, een zogenaamde onaanraakbare: geboren aan de onderkant van het Indiase kastensysteem, voorbestemd voor een leven in armoede en uitsluiting. Tegelijkertijd maakt een astroloog bij zijn geboorte een bijzondere, bijna onmogelijke, voorspelling over zijn toekomstige geliefde. De ontmoeting met Lotta in New Delhi lijkt deze profetie te doen uitkomen. Maar als zij haar belofte om hem weer op te zoeken niet nakomt, wordt dat zeer de vraag.

Oscarwinnend regisseur Orlando von Einsiedel (The White Helmets) brengt dit onvoorstelbaar waargebeurde verhaal tot leven, door de reis opnieuw af te leggen met PK en een jonge acteur die hem vertolkt. Met reconstructies, interviews en ontmoetingen onderweg verbindt hij verleden en heden tot een meeslepend verhaal over liefde, medemenselijkheid en doorzettingsvermogen. The Cycle of Love is een van die zeldzame verhalen waarvan je nauwelijks kunt geloven dat het echt gebeurd is. Een hartverwarmende documentaire die je met hernieuwd vertrouwen in de liefde - en in de mens - de zaal doet verlaten.

Volgende edities zijn op 4 november en 2 december.

De boekenclub leest Het eiland van de verdwenen bomen van Elif Shafak

Op vrijdagmiddag 9 oktober om 14.00 uur bespreken we deze prachtige roman. Let op: dit is een week later dan eerder aangekondigd.

Cyprus, 1974. Kostas en Defne ontmoeten elkaar heimelijk in de plaatselijke taverne, onder de vijgenboom die door een holte in het dak omhoog groeit. Dat is de enige plek waar zij, een Turkse, en hij, een Griek, elkaar ongezien kunnen treffen. Dan breekt de oorlog uit. Kostas wordt naar een oom in Londen gestuurd, Defne blijft achter.

Tientallen jaren later probeert hun dochter Ada, na de dood van haar moeder, de geheimen van haar familie te ontwarren. Het enige aanknopingspunt dat Ada heeft, is een vijgenboom die in de achtertuin groeit.

Gedachtenisdienst 1 november 2026

Zondag 1 november is het Gedachtenisdienst. Die ochtend gedenken we de gemeenteleden en vrienden die ons dit jaar zijn overleden.

Daarnaast is het mogelijk een naam te laten noemen van mensen waarvan je de naam nog eens wilt horen noemen. Je kunt namen doorgeven aan dominee Jan Berkvens:

jan@domineeberkvens.nl

Vanuit de kerkenraad

Beste mensen,

Op 6 september is het nieuwe seizoen weer begonnen met een mooie startdienst. Jan was duidelijk geïnspireerd door zijn pelgrimage in Italië, het belooft weer veel goeds de komende tijd! Na de dienst deelde Marijn zijn boekje 'Mijn kerk is GAAF' uit, een samenvatting van alles wat hem was opgevallen tijdens zijn stage bij het Foreestenhuis plus adviezen en vragen om over na te denken. De kerkenraad had voor de zomer al een adviesrapport van hem gekregen. Vanuit mijn werk was ik dagen 'op de hei' gewend met het team, vaak in een mooi hotel met veel verwenning. Dat was goed voor de sfeer en creativiteit, even uit de situatie zijn. Wij hadden geen bezwaar, dat begrijpt u.

De kerkenraad ging ook een dagje op de hei. Weliswaar in de consistorie, met pizza's als avondeten, maar toch. Een keertje niet met een volle agenda, maar alleen concentreren op de grote lijnen, zijn we nog goed bezig? En vooral: Waarom doen we wat we doen? Jaren geleden waren we bv. wat terughoudend in het gebruik van het woord 'kerk', veel mensen hebben daar nare associaties bij. De vraag is, of dat nog terecht is, de tijden zijn toch veranderd.

Het boekje van Marijn is een mooi document om onze visie van jaren geleden weer eens goed door te nemen met de gemeente. U bent uitgenodigd op 30 oktober van 15.00 tot 17.00 uur voor een speciale gemeentebijeenkomst hiervoor. Op het moment dat ik dit schrijf zitten we nog midden in een drukke septembermaand, het motto van de Vredesweek 'Niks doen is geen optie' hebben we ons in elk geval al goed ter harte genomen.

Leida

Wat komen gaat

Oecumenische stilte- / bezinningsvieringen 2026

Datum		Voorganger	Locatie
Vrijdag 18 september		Jan Berkvens	Lutherse Kerk
Vrijdag 16 oktober		Ariënne Brinkman	Foreestenhuis
Vrijdag 27 november	Advent	Margreet Drijver en Marjo Kuipers	Foreestenhuis
Vrijdag 4 december	Advent	Hielco van der Zee	Foreestenhuis
Vrijdag 11 december	Advent	René Herben	Foreestenhuis
Vrijdag 18 december	Advent	Rob van der Vecht	Apostolisch Genootschap

THEMA: Goed vrij zijn – hoe doe je dat?

Vrijheid is ons lief. Maar wat betekent vrijheid eigenlijk; vandaag, in onze wereld en in ons leven? We hebben wel wat met vrijheid, veel met vrijheid, alles met vrijheid: vrijheid van geloven, denken en spreken. Vrijheid voor jezelf, maar die ander? Een mooi ideaal, maar dat is geen vanzelfsprekendheid meer.

Want onder de oppervlakte schuurt het: vrijheid staat onder druk, wordt ongelijk verdeeld en blijkt zelfs een last te kunnen zijn.

De schaduwkanten van vrijheid: prestatiedruk, individualisme, uitsluiting en de overbelasting van de aarde, dat grote gevolgen heeft voor de gezondheid van onze planeet.

Maar er zijn ook vormen van vrijheid die goed doen. Vrijheid van ruimte die tot uitdrukking komt in verbondenheid, verantwoordelijkheid, zorg en gerechtigheid. De christelijke traditie wijst ons daarbij op een specifieke richting: vrijheid niet alleen van iets, maar vooral tot iets - om lief te hebben, zorgzaam te zijn en ruimte te maken voor de ander. Maar hoe doe je dat in een wereld die alsmaar polariseert en verhardt?

We hebben voorgangers van verschillende kerkgenootschappen uitgenodigd om het oecumenische karakter van deze vieringen te benadrukken. Een aantal vrijdagmiddagen staan we letterlijk even stil en zingen, bidden en mediteren met elkaar. We luisteren naar teksten en zingen liederen die ertoe doen en die stof tot nadenken geven (tijdens de stiltemomenten). We laten ons deze keer inspireren door het thema: Goed vrij zijn, hoe doe je dat?

De vieringen zijn steeds op vrijdagmiddag. De inloop is om 16.45 uur en de vieringen beginnen om 17.00 uur. Van 16.45 uur tot 17.00 uur gaan we, zittend in een kring, inzingen met Taizé liederen. Na afloop is er een deurcollecte ter bestrijding van de onkosten.

Je hoeft je hier niet voor op te geven. Kom gewoon zoals je bent en geniet van de momenten van stilte en bezinning in het fraaie, monumentale Foreestenhuis op de Grote Oost 43 in Hoorn. De eerste keer is in de Lutherse kerk aan de Ramen 4, 1621 EL Hoorn en de laatste keer bij het Apostolisch Genootschap in Hoorn, Hogerbeetsstraat 24, 1624 XJ Hoorn.

Regenboogviering in het Foreestenhuis zondagmiddag 11 oktober 2026 om 16.00 uur

Foreestenhuis, Grote Oost 43 in Hoorn

Thema: **“Uit Liefde samen”**

16.00 uur: Start van de regenboogviering. Woord, muziek, zang, poëzie en de “heilige chaos” geven vorm aan het thema **“Uit liefde samen”** door de Werkgroep Kleurrijk Verbonden georganiseerd in de kerkzaal van het monumentale Foreestenhuis. **(15.45 uur Inloop)**

17.00 uur: Na afloop van de viering kunnen we napraten en elkaar ontmoeten met een hapje en een drankje. Bij mooi weer natuurlijk ook in de fraaie veelkleurige Bijbelse tuin.

“Uit liefde samen” is het thema van deze jaarlijkse oecumenische regenboogviering tijdens de West-Friese Regenboogweek in Hoorn. Hoe veelkleurig is onze liefde, het maakt niet uit met wie, als we samen uit liefde met en bij elkaar zijn is het goed. Echte liefde geeft en ontvangt in alle kleuren van de regenboog, kent geen willekeur noch voorkeur. Die liefde opent zich voor ieder mens en zeker deze middag in het Foreestenhuis.

Voorgangers zijn ds. Jan Berkvens en Marjo Kuipers. We luisteren naar teksten uit de Bijbel en uit de actualiteit, mooie gedichten en gebeden. **“Uit liefde samen”**, dat wil ieder mens. Maar is dat ook zo? Hoe vaak heb jij niet gehoord: “Je mag er zijn hoor”. En denk je diep van binnen, maar ik ben er toch gewoon? Hoezo mogen?

We zingen pakkende liederen, zijn stil met elkaar, genieten van prachtig pianospel en zang en zijn uit liefde samen in deze veelkleurige viering met elkaar en met God. Alle zintuigen komen deze middag aan bod.

We hebben een groot hart van wilgentenen laten maken door mandenmaker Hans Engberts uit Nibbixwoud. Dit hart zal een prominente plek innemen in deze viering.

De muzikale omlijsting wordt verzorgd door Edwin Hinfelaar, Laura Bregman en Cobi de Bruijn. En natuurlijk zingen we ook veel liederen samen. Aan het slot van deze viering zingen we: “You’ll never walk alone” van Gerry and The Pacemakers.

Je bent van harte welkom, kom zoals je bent, goed dat je er bent en ervaar wat het betekent: **“Uit liefde samen”**

De vijfde zondag van november

29 november. Een vijfde zondag kerkdienst. Deze keer georganiseerd door de Zusterkring. Het eerste overleg hebben we al gehad: we weten het thema en ook hoe we dat gaan uitwerken! Het thema is: Inspirerende vrouwen uit de Bijbel.

In de mannenmaatschappij waarin de bijbelse verhalen geschreven zijn, traden de vrouwen niet op de voorgrond, maar gold toch al wel: de man is het hoofd en de vrouw is het nekje! En tot in de huidige tijd zijn er vrouwen die geïnspireerd zijn door hun moedige voorgangers. En ook wij laten ons bij de organisatie van de dienst door hen inspireren!

Zondag 29 november, eerste Advent, 10.30 uur

Thema: Inspirerende vrouwen uit de Bijbel.

Voorgangers: de Zusterkring

Wat is geweest

Samen onderweg op zondag 21 juni 2026

Goed gekapt en gemutst gaan wij op weg naar de remonstrantse gemeente in Alkmaar op het Fnidsen een steeg gelegen midden in het centrum. Peter heeft een invalidenbus gehuurd, is de chauffeur en is al vroeg in de morgen naar Amsterdam gereden naar het verhuurbedrijf. Alle krassen en blutsen aan de buitenkant worden vooraf op film gezet. Want je wil immers niet verantwoordelijk zijn voor andermans rijgedrag.

Peter heeft er zin in en is als altijd opgewekt. Hij heeft vooraf een groepsapp met ons vieren gestart. Hij pikt ons bij onze woningen op. Ton wil niet alleen zijn driepoot wandelstok, maar ook zijn invalidewagen mee voor in Alkmaar. Nu zijn er veel wegversperringen in Hoorn vanwege de Ironman sportactiviteiten, een triatlon. In de binnenstad valt het mee. We kunnen Bep keurig voor haar appartement laten instappen, met wat tijdverlies. Petra en Els staan vervolgens op de Kaarder. Dat lukt ook nog wel. Dan wordt het moeilijk. De Kersenboogerd kent vandaag vele versperringen en een doolhof van straten en huizen blakert ons tegemoet in de zon. Het Prieel naderen wij net van de verkeerde kanten. Draaien en keren en opgebroken straten en pleinen werken ook niet mee. Onmogelijk smalle

straatjes waar je als bus met ernaast geparkeerde auto's bijna niet ongeschonden door komt. De bus komt bijna vast te zitten. Ton, die er woont en even later Tineke die voor de bus naar het Priel is gekomen komen tevoorschijn. Instappen maar .. nou nee. De rolstoel van Ton is kapot, de asbus blijkt later. Gelukkig staat de bus naast een huis, waar twee aziatisch uitziende mannen direct hun verbouwwerk neerleggen en ons te hulp schieten. Met vereende krachten, een lift is Ton nu ook van de partij in de bus. Wij zetten alles zo goed mogelijk vast, zodat de rolstoel niet kan schuiven, maar dat is niet genoeg blijkt even later. Inmiddels is er al ruim een uur verstreken, maar voor de lunch zullen we in Alkmaar op tijd zijn als alles goed gaat. En dat gaat het dit keer niet. Al direct nog voor wij de snelweg willen oprijden en Peter moet afremmen valt Ton met zijn hele gewicht met een harde klap onvoorzien pal achterover op zijn hoofd. Gelukkig blijft hij goed bij kennis en wij slaan even later af naar Van der Valk. Daar kunnen we hulp vragen. Ik klamp een sterk uitziende vader aan, die ons direct helpt. Ton lijkt weinig verwondingen opgelopen te hebben behalve de gedeelde schrik van ons allen. Gelukkig zat er in de huurbus een andere rolstoel. Daar kan Ton nu in zitten. Vooralsnog is het bellen van een ambulance en arts niet nodig. Morgen komt de wijkverpleging bij Ton aan huis. En die kan ook nog inschatten wat er nodig is.

Kortom het is goed afgelopen en dan maar niet naar Alkmaar, beter van niet. In plaats daarvan gaan we toch even chillen beneden in het restaurant met koffie en lekkere taartjes, dat doet ons goed. En mooi van samen kerk. Wij leggen elkaar niet het vuur aan de schenen. Maar helpen elkaar om er samen uit te komen met die bus. Iedereen weer behouden thuis dat is het belangrijkste. Later hoor ik het thema van de gemeentendag met regiogroepen was: verantwoordelijkheid, waartoe ben ik geroepen. Nou dat hebben wij vijven wel in praktijk gebracht.

Petra Mijnsen

Arboretum in Westbeemster

Paradijs op aarde, jazeker maar zonder de boom van kennis en goed en kwaad of toch .. Gids Jan barst van de kennis en ervaring en lief en leed in het groen. Dat zullen wij al gauw meebeleven. De weg ernaartoe is nog een zoekplaatje. Maar met een paar auto's zijn wij om 10.30u volgens afspraak wel ter plaatse en parkeren langs de sloot op de dijk. De mooie lange rechte wegen met bomen omzoomd vertellen ook. De historie van de Beemster, die al in de 16^e eeuw werd ingepolderd, veel rechte percelen en mooie boerderijen en buitens kenmerken het karakter van de Beemster. Ook de bont gestreepte Beemster vlag zie foto draagt daartoe bij.

Voordat wij goed en wel zijn overgestoken en toch maar voorrang geven aan de uit de kluiten gewassen tractoren met aanhangers, al was het dan om lijfsbehoud. De spreker gids is al van start gegaan en voordat je het weet mis je informatie, want hij blijkt een zeer rappe

spreker niet te stuiten, en van alle markten thuis. Vertrouwd met de Beemster, de historie, de planten, bloemen en bomen. Hij werkte voorheen voor Rijkswaterstaat, in Namibië o.a. en nog vele andere zaken die hem beroeren.

Alles staat er goed op een prachtige boerderij/woning en een enorme botanische tuin erachter. Aan de overkant van de weg wijst Jan ons op een opmerkelijk gerestaureerd historisch gebouwtje nog steeds in gebruik de zgn. weegbrug. Die wordt ieder jaar geijkt. Vroeger het gewicht van karren met bieten. Nu caravans en campers. De Beemster is dus een uitgesproken historie rijk gebied

Veel staan, veel informatie, veel zon. Ik ben blij dat ik het lef heb met een inklapbare wandelstok het terrein te verkennen. Al een bijzonder bomenrijtje langs de oprit brengt ons verder in de tuin. Gelukkig is er ook veel schaduw nu. Gids en beheerder Jan vertelt dat je op twee verschillende wijzen een botanische tuin kunt opzetten, vanuit een bedacht geometrisch patroon met doorkijkjes en vergezichten door hagen. En de tuin benaderen als dat wat je raakt als eigen verhaal van je familie wat je meedraagt.

Zo is het oude arboretum met hele hoge bomen van toen uitgebreid en verfijnd met allerlei soorten. Dat viel mij op ondanks alle supermooie grote bloemen rozen en andere soorten en geometrische vormen, grasvelden, bloemperken en rechte lijnen in de opbouw. Prachtig maar mijn hart gaat meer naar de struiken en duizelingwekkende variatie in bomen. Net als bij een schilderij: wat je raakt is jouw toegang om het schilderij helemaal te bekijken soms helpt de schilder daar jou bewust een handje bij, dat je zo gaat kijken.

Ondertussen onderhoudt Jan ons ook over de arboretum collega's van hortussen bij universiteiten en elders. Echte kennis verzamelen en weten waarover je het hebt tot in het oneindig precieze is voor hem belangrijk, op hoog niveau. Wel een heel slimme man, afkomstig uit een tuindersfamilie in Zwaag met 10 kinderen die het groen met de paplepel mee hebben gekregen, altijd meehelpen met de oogst. Onderlinge uitwisseling met ons komt mijns inziens minder tot haar recht. Een aantal van ons zijn immers ook heel bedreven in tuinieren en tuinaanleg, met alle kennis van dien.

Koffie hebben wij tussendoor gedronken. Nu gaan wij met de auto's naar Middenbeemster en krijgen een verrassingslunch bij Moeders, gelegen naast het museum van Betje Wolf en Aagje Deken. We genieten samen aan twee tafels toch liever binnen, gezeten en geserveerd tussen en in moeders en oma's servies van vroeger, tevens cadeauwinkel van natuurlijke snit. Voldaan rijden we terug en sommigen van ons genieten nog na van een super karamel zeezout hoorntje, dat is aanbevolen dat vergeet je niet meer en het Arboretum Westbeemster ook niet.

Petra Mijnsen

Het wandkleed van het Handwerkcafé

Kent u ons Handwerkcafé? Een groep vrouwen, 'oude Nederlanders' en 'nieuwe Nederlanders' die met elkaar handwerken. En praten en lachen en lekkere dingen eten. Begonnen met het doel om beter Nederlands te leren. En daardoor leren de 'oude Nederlanders' ook van de 'nieuwe'. We zijn er echt met elkaar, voor elkaar! Kom gerust eens kijken op de eerste of derde zaterdagochtend van de maand!

Afgelopen seizoen wilden we graag samen wat maken. We zijn begonnen met een lap stramien (stof waarop je kunt borduren), bollen wol (nou ja, wol), naalden, schaar.

Met ongeveer 4 personen kon je er tegelijk aan borduren. Er was geen patroon, je mocht doen wat je wilde in de kleur die je wilde. Iedereen mocht meedoen, niets moest. Echt samen werken aan een lap stof die steeds kleuriger en mooier werd.

En nu is het klaar en hangt het in de kerkenraadskamer!

Wat kun je samen toch veel voor elkaar krijgen!

Floor Onnouw

Open Monumentendag 12 september 2026

Welkom in het Foreestenhuis!

En men voelde zich welkom, de liefhebbers van oude gebouwen en ook de nieuwsgierigen! Er waren drie gidsen van Oud Hoorn, zij leidden de mensen van de hal tot aan de zolder en vertelden ze allerlei wetenswaardigheden.

In de tuin waren leden van de Tuinploeg en in de kerkzaal draaide op het beeldscherm een mooie presentatie van de geschiedenis van het huis.

En dan, waarin wij ons onderscheiden van veel andere open panden: er waren zitjes!

In de tuin, het weer was heerlijk, in de kerkzaal, tafeltje erbij, koffie of thee met natuurlijk een stukje heerlijke door gemeenteleden en vrienden gebakken taart of koek! Of gewoon alleen maar even uitpuffen van al dat moois dat er op een dag als deze te bekijken is in Hoorn.

Bij de voordeur werd iedereen welkom geheten. En behalve welkom heten, werd ook het aantal bezoekers geteld: 850. Wat fijn dat er zoveel mensen genieten van zo'n dag. Wie ook genoten waren onze vrijwilligers. En ze werden niet vergeten door een van hen: Alco bakte heerlijke pannenkoeken voor ze met een compote van vers fruit erover!

12 september 2026, een mooie dag om op terug te kijken!

In memoriam Nel Swagerman-Stelling

Lieve Nel,

We missen je.
Je rustige aanwezigheid.
Je aandacht voor anderen.
Je denken in oplossingen.
Je moed.
Je twinkelende ogen.
Je kleine grapjes.

Je prachtige aquarellen hoeven we niet te missen: ze staan op de verjaarskaarten van onze gemeente en kunnen gelukkig nagedrukt worden.

Jouw lijfspreuk was: Zie, de mens.
En jij zag de mens. In je werk als lerares Nederlands in het volwassenen-onderwijs en later in je taallessen voor Oekraïense vluchtelingen.
Ook in de kerk had je aandacht voor de anderen en bracht je gezelligheid.
Je dacht in oplossingen: voor de Oekraïners nam jij het heft in handen: je bent gaan vragen waarmee ze het meest geholpen zouden zijn: Nederlandse les. Jij regelde dat 'even': je liep de kerken af voor donaties, je zorgde voor de boeken en regelde vrijwilligers om les te geven.
Je moed: je man overleed toen jij een jaar of 40 was en jullie drie jonge kinderen hadden. Later kwam er een vierde bij: een studente uit de VS had geen fijn tehuis hier en jij liet haar bij jullie wonen: ze werd als een pleegdochter.
Jij gaf hen alle vier een gezellige jeugd.
En je laatste teken van moed: de kanker was uitgezaaid, je ging naar het hospice en je zei me dat het goed was zo, je had een mooi leven gehad. "En", zei je, "ik ga proberen van deze laatste tijd ook nog te genieten."

Lieve Nel, als ik aan je denk, zie ik ons weer zitten in jouw gezellige keuken, of in je zonnige tuin. Met het geheime hoekje achterin, waar je zo heerlijk tot rust kon komen.

Dankjewel voor alles.

Wormer, 17 december 1941 – Hoorn, 21 juli 2026

Theezetten in het Foreestenhuis

Zet u weleens thee in het Foreestenhuis?

De doosjes met thee en de bakken met verschillende soorten theezakjes, zetten we altijd na gebruik open terug in 'ons' kastje in de diepe kelder.

Maar, blijkt nu, de zakjes, ook in de niet aangebroken doosjes, beschadigen door het vocht in de lucht.

Daar hebben we het volgende voor bedacht:

Graag alle thee, aangebroken en ook de nieuwe doosjes, opruimen in de plastic bak met deksel, die we ervoor gevonden hebben. De doos daarna in het kastje.

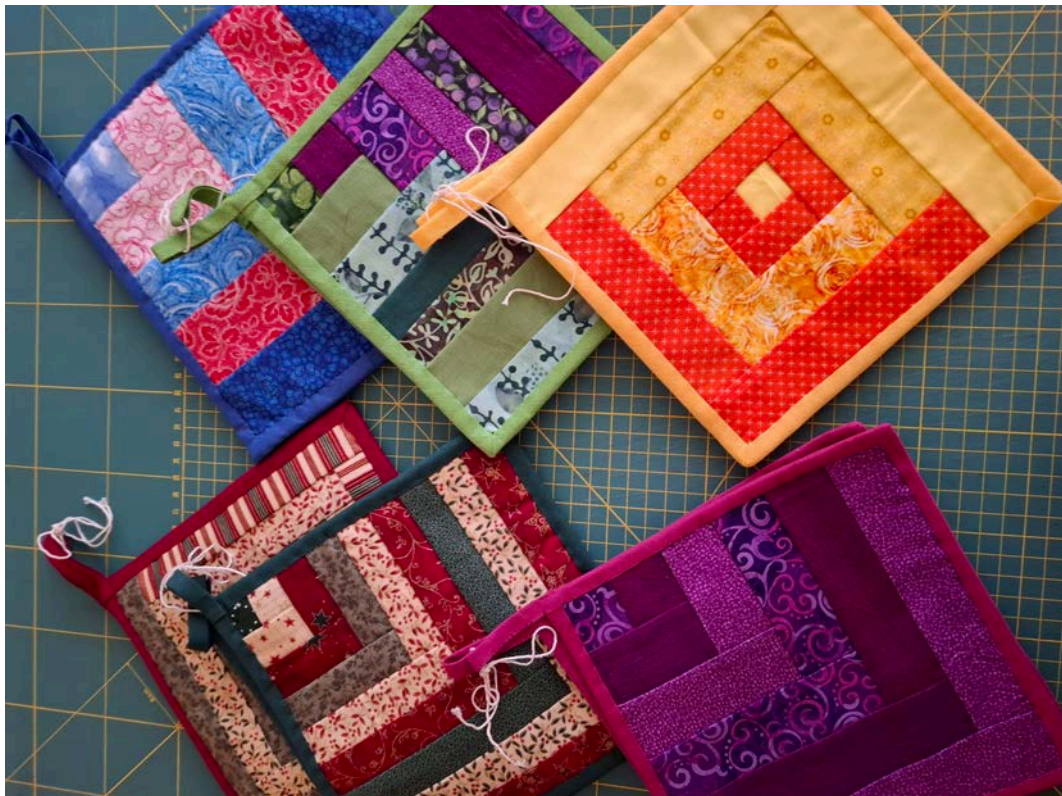
En nu ik dit toch schrijf: heeft u zin om eens te helpen als koster: thee/koffie zetten voor en schenken na de kerkdiensten? Ik hoor het graag!

Floor Onnouw

Pannenlappen voor het goede doel

De afgelopen maanden heb ik weer heel veel pannenlappen gemaakt. In allerlei kleuren, kerst, regenboog/vredespannenlappen enz. Voorlopig ga ik nog even door. Binnenkort kan ik weer een leuk bedrag overmaken voor de restauratie/ verbouwing van ons mooie Foreestenhuis. Dan heb ik met jullie hulp ruim € 1000,- bij elkaar gepatchworked. Ik maak ze met de hand, dus mijn tempo is niet al te hoog, maar één of twee stel per week lukt meestal wel. Bij elke kerkdienst heb ik wel wat mee. Het leuke cadeautjes voor een ander, maar natuurlijk ook voor jezelf. Ze kosten €15,- per stel (op de pot staat: meer mag ook 😊) Wie weet halen we de €2000,- Het is natuurlijk een druppeltje op de gloeiende plaat, maar alles helpt.

Irène Niemeijer

Open brief aan de DoRe-gemeente van Hoorn.

Jan: Het syndroom van Raynaud, nooit van gehoord? Ik evenmin, tot voor kort. Het veroorzaakte bij mij dode vingertoppen in mijn rechterhand. Toen dat verergerde, ging ik naar de dokter en vervolgens naar de reumatoloog. Na veel onderzoek was de conclusie dat het ongeneeslijk was en zich mogelijk zou uitbreiden. Het is niet pijnlijk en ach, de tv en de tandenborstel aanzetten met je andere hand is geen probleem. Het bovenste knoopje van een overhemd wel: mijn kin zit mijn uitzicht daarop in de weg. Dan moet ik Marja te hulp roepen...

Lastiger is het spelen op orgel en piano. Mijn vingers voelen niet meer precies waar de toetsen zich bevinden en tikken er dus vaak half naast. Ook de kracht waarmee ik erop druk of tik, is niet goed te regelen. Ik heb op 'Kerkdienst gemist' de zondagen van Pasen en Pinksteren (die immers niet op één dag vallen, maar met vijftig dagen ertussen) teruggeluisterd, en waar Pasen nog acceptabel klonk, schrok ik erg bij de Pinksterdienst. Was ik dat? Ik voldeed niet meer aan mijn eigen maatstaven. Tijd om te stoppen. Zoals er in 1964 tijd was om te beginnen. Al staat in Prediker 3 dit paar niet in het rijtje van: opbouwen-afbreken, planten-oogsten, bewaren-wegdoen, etc.

Ik was al eens eerder gestopt: toen wij in Hoorn kwamen wonen, vanwege de afstand naar mijn oude orgelplekken. Dat voelde vreselijk. Hoe blij was ik dus, toen het FH mij vroeg te komen (mee)spelen. En met veel plezier heb ik het gedaan. En hoe dankbaar ben ik mijn collega-muzikanten, de kerkenraad en de hele DoRe club ! Adieu allen. Maar spelen gaat niet goed meer, evenals het lopen. Mijn stok en mijn rollator vertroosten mij nauwelijks. Maar ik draag mijn acht kruisjes geduldig.

Marja: Anderhalf jaar geleden werd ik gevraagd om secretaris van de kerkenraad te worden. Het leek me een aardige uitdaging, dus ik zei ja, al had ik geen idee wat er allemaal op mij af zou komen aan taken. Mijn eerste KR-vergadering was heel plezierig. Bij de volgende vergaderingen bleek dat ik, behalve scriba van de kerkenraad van de DoRe- gemeente, ook secretaris was van het Foreestenhuis met al zijn sociaal-maatschappelijke projecten en de verbouwing. Ik hoopte op alles wat te krijgen, maar dat lukte me niet. Het groeide mij boven het hoofd en ik voelde me te kort schieten. Daarom heb ik besloten mijn functie neer te leggen. Het is niet anders.

Samen: Nu wij allebei hier geen functie meer hebben, was de vraag of het FH ons godsdienstig onderdak zou kunnen blijven bieden. Na alle afwegingen was het antwoord: niet voluit. Wij zijn destijds vriend geworden, en geen lid – die vriendschap kan blijven. We zijn nu eenmaal niet vrijzinnig maar geworteld in de liturgische tradities van NH, PKN en – in Frankrijk, twintig halve jaren lang - RK. We verlaten de Kerk als zodanig dus niet, in tegendeel. Wij vinden onze plek wel weer. Mét blijvende, dankbare herinnering aan de Hoornse DoRe aan het Grote Oost nummer 43.

Nog een mooie column van Jan Dijkema

MISVERSTANDJE

Op de witte enveloppe stond voorgedrukt : PRO
REGE SCHOOL Floris Versterstraat 11
Amsterdam. *

“Wat is dit ? Heb je wat uitgespookt ?” De stem van de vader klonk niet echt boos, wel wat ongerust. Hij hield de dichte enveloppe in zijn hand. Het was januari 1952 A.D., niet direct een tijdperk waarin een kleine jongen brutaal tegen een vader durfde zeggen “Pappa, als u ‘m eens openmaakte, hè ?” Maar dat dácht het kind wel – en dat had trouwens hetzelfde resultaat. Zijn vader scheurde met de pink voorzichtig de brief open.

“Hij is van het hoofd* der* school, meneer Wedzinga,” zei hij verbaasd, “of ik wil hem bellen voor een afspraak. Hij schrijft dat hij jou, nu in januari, wil doorschuiven naar de tweede klas*.” Zijn zoontje knikte. Dat had hij al begrepen van zijn juf van de eerste.* Hij vond het best jammer, want juf Den Toom was heel erg lief en tja, van juf Krieger moest hij dat nog altijd maar afwachten. En het was toch zeker niet zijn schuld dat hij al kon lezen en rekenen vóórdat hij in september op school was gekomen...

“Pap, hoor es, als u een afspraak met de bovenmeester wilt, moet dat ‘s morgens, ongeveer kwart over acht.” “Hoe kom je daar nou bij, kind ?” “Nou, in de hal van school hangt een groot bord, en daarop staat, met hele mooie letters: **DIE MIJ VROEG ZOEKEN ZULLEN MIJ VINDEN Spr. 8:17**”

“Aha.” Er trok al een glimlachje om de mond van de vader. “Oké... en hoe vroeg zou dat dan wel moeten zijn ?” “Dat zei ik al, pap: rond kwart over acht. 8:17 staat er. “Lieve jongen, waar háál je het vandaan ? Dat bord in de hal heeft niks te maken met het tijdstip voor afspraken met het hoofd van je school. Het is een tekst uit de Bijbel: de spreken van koning Salomo, hoofdstuk 8 vers 17 !” Zoonlief was niet alleen tamelijk slim voor een zesjarige, hij bleek ook vreselijk eigenwijs: “Hè, kom nou toch, pappa ! Ik heb het zélf gezien ! Ervóór staat ook nog eens heel duidelijk SPR. : spreekuur.”

Waar gebeurd. 74 jaar geleden. Dat Mokumse snotjongetje van toen is nu tachtig, en noemt zich af en toe :

Jannes van de Korenmarkt.

** Noten: De postcodes zijn pas in 1977 ingevoerd.*

Vanaf 1985 ging een schoolhoofd directeur heten.

Een lidwoord in de tweede naamval was nog gebruikelijk

Groep 3 en 4 werden destijds klas 1 en 2 genoemd

Robotiseren

Wanneer wij uiteindelijk in het graf liggen, ligt er een robot. Onze ledematen hebben allen operaties ondergaan en zijn van nieuwe mechaniek voorzien. Onze organen puilen uit van de elektronica en onze hersens zijn aangesloten op ChatGPT A.i en niet te vergeten Snapchat en Meta, onze haren vergrijsd en ons lijf verder sleets geworden. Het is een gedaanteverandering een metamorfose wij vallen uit elkaar in schroeven en moertjes. Wat een ellende. Ik snap er geen moer meer van..

Eerst sloot ik mij af voor al die robot elektronica. Tot ruim een jaar geleden. Dat was toen makkelijk alle artikelen in de krant die over A.i en ChatGPT gingen sloeg ik over. Dan was de krant Trouw sneller gelezen en ik nam geen blad voor mijn mond dat ik er niks van begreep. En wat je negeert lijkt dan ook niet te bestaan. Een vorm van wegstijgen...

Maar tijdens een themabijeenkomst van de Wereld zijn wij veranderde dat. Anna deelt een paar a4 uit over ChatGPT en legt dat op een eenvoudige wijze zo uit via PowerPoint programma. Zodat het kwartje werkelijk bij mij valt. Ik kan ChatGPT zo op mijn telefoon zetten. De volgende dag doe ik dat en ik kijk tegen een mooi zwart wit symbooltje aan en kan vragen stellen. Het persoonlijke mijds ik.

Alle datageschiedenis blijft immers in de app staan. Daar moet je mee uitkijken. Wel is het een avontuur. Ik kijk welke vraag past bij google. Dat is mijn eerste zoekmachine en kom ik daar niet uit dan wacht daar het altijd het dankbare ChatGPT. Die weet zich heel persoonlijk voor te doen, bijna verleidelijk. En wat ik ook merk dat zuster Meta zich opdringt bij Whatsapp berichten.

Kortom die A.i. elektronica heeft ons in de greep. Automatische wapens met drones, maar ook alle instanties die je wilt benaderen laten onmiddellijk hun robot toegangsdeur zien. Het wordt echt lastig om gewoon een echte persoon te spreken. Je wordt gedwongen in de mal van keuze menu's te verkeren. Daaraan ontsnappen is bijna niet meer mogelijk., Altijd bereikbaar ja dat wel, maar je moet niet vragen hoe.. Ja dan is het echt top om elkaar te ontmoeten zoals in de kerk en naar elkaar te luisteren en naar elkaar om te zien.

Van Petra Mijnsen, september 2026

Activiteiten oktober - december 2026

Filmclub Cinema Oostereiland - Woensdag 7 oktober, 4 november en 2 december om 10.00 uur in Cinema Oostereiland

Boekenclub vrijdag 9 oktober 14.00 uur

De wereld zijn wij

Vrijdag 23 oktober om 18.00 uur thema: Symbolen

Vrijdag 20 november, 18.00 uur thema volgt nog

Bijeenkomst voor gemeenteleden Mijn kerk is GAAF, vrijdag 30 oktober 15.00 - 17.00 uur
n.a.v. boekje van Marijn

Regiobijeenkomst woensdag 11 november, vanaf 15.30 uur. Opgeven uiterlijk maandag 8 november via Louise Pondman: louise.pondman.de.wilde@gmail.com.

Voorstelling: 'Om te beginnen bij het begin', 14 en 15 november, 15.00 uur
over omgaan met Alzheimer. In de herhaling van de vorige voorstellingen omdat die uitverkocht waren. Tickets en verdere info via www.op-roet.nl.

Zusterkring

Elke 2e dinsdag van de maand om 14.00 uur.

Het Handwerkcafé voor Do-Re en Hizmet vrouwen en vriendinnen.

Elke 1e en 3e zaterdagochtend van de maand van 10.00-12.00 uur.

Open Huis

Elke woensdagmiddag van 13.30-16.30 is het Foreestenhuis open voor gesprek en gezelligheid.

Het Foreestenhuis ontmoet online

Elke 3e woensdag van de maand komen we samen via Zoom om 10.00 uur.

Iedereen welkom! Aanmelden via Ds. Jan Berkvens.

Culinaire gespreksgroep

Wij komen elke 3^e woensdagavond bij elkaar.

Aanmelden via chrisluursema@gmail.com

Praat Nederlands met me

Elke donderdagmiddag ruimte voor fijne gesprekken, van 13.00 tot 14.30 uur.

De activiteiten vinden plaats in het Foreestenhuis, tenzij anders vermeld.
Voor meer informatie kunt u de digitale nieuwsbrief of de website van het Foreestenhuis raadplegen.

ADRESSEN

Kerkgebouw Foreestenhuis Grote Oost 43 1621 BR Hoorn Voor verhuur kerkzaal en/of bijruimten: Peter Zandberg 0229 245 809 06 2944 8630 email: tijdelijk buiten gebruik	Predikant: Jan Berkvens Tuinstraat 25C 1015 NX Amsterdam 06 5704 0320 email: jan@domineeberkvens.nl
Kerkenraad, postadres: Foreestenhuis Grote Oost 43, 1621 BR Hoorn Secr: vacature email: tijdelijk buiten gebruik Penn.: Chris Luursema. 0229 239 202 06 1092 4278 email: tijdelijk buiten gebruik	Autodienst: vacature
De werkgroep Contactleden onderhoudt contacten met de gemeenteleden. Heeft u behoefte aan een gesprek of signaleert u deze behoefte, bel dan Tineke Köhne 0229 217 898 Floor Onnouw 06 2150 8574 email: tijdelijk buiten gebruik	Diaconaat: Voor problemen van individuele materiële aard (financieel of anderszins). Annette Ludriks Leida Veldkamp email: tijdelijk buiten gebruik
DORE Redactiesecretariaat: Irène Niemeijer Froukje Koopmans email: tijdelijk buiten gebruik	Ledenadministratie: Kees Dalmeijer 06 5111 2667 email: ledenadmin@foreestenhuis.nl Leden, Vrienden en Belangstellenden ontvangen 'DORE' gratis. Abonnementen EUR 16,00 per jaargang.
Doopsgezinde-Remonstrantse Gemeente Hoorn NL72 INGB 0003 0107 68 KvK 75759535 Stichting tot Behoud van het Foreestenhuis NL32 INGB 0008 8667 96	Websites: www.foreestenhuis.nl Kerktuinen: www.inspiratie-tuinen.nl www.doopsgezind.nl www.remonstranten.nl www.raadvankerken.nl

Colofon

'DORE' is een uitgave van de Doopsgezinde-Remonstrantse Gemeente Hoorn.

Kopij voor het volgende blad van **half december 2026 - maart 2027** moet op **20 november 2026** binnen zijn bij de redactie.
Bezorging uiterlijk 12 december 2026.

“De vogels van het eiland zullen het ooit weten.”